

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobkyně

S. K.

zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2

proti
žalovanému

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-97531-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 19. 7. 2017, č. j. OAM-7681-17/ZM-2017, jímž byla žalobkyni zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty bylo odůvodněno existencí závažné překážky pobytu na straně žalobkyně. Tuto závažnou překážku prvostupňový správní orgán spatřoval ve zjištění, že zaměstnáváním žalobkyně ve společnosti M. (dále též „zaměstnavatel“) bude porušován zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). S poukazem na výpověď svědkyně - jednatelky zaměstnavatele konstatoval, že žalobkyně bude ze strany svého zaměstnavatele přidělována k výkonu práce pro jiné společnosti. Tento stav posoudil dle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti jako zprostředkovávání zaměstnání. Vysvětlil, že zprostředkováním zaměstnání se rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, tj. pro jinou právnickou nebo fyzickou osobu, jenž práci přiděluje a dohlíží na její provedení. Zprostředkování dle shora citovaného zákonného ustanovení jsou oprávněny provádět na základě písemné dohody jen agentury práce. Zdůraznil, že dle § 66 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je výslovně zakázáno, aby držitelé zaměstnanecké karty byli dočasně přidělováni k výkonu práce pro jiného uživatele. Prvostupňový orgán prostřednictvím Policie ČR prověřil sídlo zaměstnavatele a zjistil, že je pouze virtuální. Uvedl, že po shromáždění podkladů ve věci vyzval žalobkyni písemně dne 20. 5. 2017 k seznámení se s nimi a k podání vyjádření či k návrhu na jejich doplnění. Žalobkyně se dne 10. 7. 2017 ve věci vyjádřila tak, že upozornila na výměnu jednatelů ve společnosti zaměstnavatele a nesouhlasila s tím, že výslech svědkyně byl zaměřen jen na chod společnosti zaměstnavatele. Prvostupňový orgán tyto námitky zamítl s tím, že nemají žádnou souvislost s důvodem zamítnutí žádosti, tj. s tím, že zaměstnavatel agenturně vysílá své zaměstnance k výkonu práce k jiným společnostem. Taktéž posoudil rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že důsledky rozhodnutí jsou pro žalobkyni přiměřené. Z příslušných databází totiž vyplynulo, že žalobkyně nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka s povoleným pobytem, tudíž rozhodnutí nebude mít dopad do jejího rodinného života. Navíc žalobkyně si v zemi původu jistě může najít zaměstnání jako ostatní občané. Upozornil, že v průběhu řízení nevyšly najevo žádné relevantní skutečnosti týkající se jejího zdravotního stavu či její ekonomické situace, jež by bránily jejímu vycestování.
3. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání ze dne 1. 8. 2017, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění podrobně popsal jednotlivé listinné důkazy, které měl prvostupňový správní orgán k dispozici před vydáním rozhodnutí. Žalovaný konkrétně akcentoval písemné sdělení Policie ČR ze dne 16. 11. 2016 o provedené pobytové kontrole v místě sídla zaměstnavatele a protokol o svědecké výpovědi ze dne 26. 4. 2017 I. N., který si správní orgán opatřil z jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správního řízení. Svědkyně byla na základě plné moci oprávněna k zastupování zaměstnavatele (plná moc byla k protokolu připojena) a vypovídala o předmětu podnikání zaměstnavatele. Konkrétně svědkyně uvedla, že jeho předmětem podnikání jsou úklidové práce, kdy pokud nějaká společnost potřebuje pracovníky k úklidu, čištění atp., pak do této společnosti zaměstnavatel pošle/půjčí požadovaný počet pracovníků, kteří tam vykonávají pracovní činnost/brigády dle pokynů tamního vedoucího, který je zaškolí a předá jim pracovní pomůcky. Mzdy jim jsou vypláceny zaměstnavatelem. Žalovaný tak dospěl ke stejnému závěru jako prvostupňový správní orgán, a to že v řízení bylo na jisto postaveno, že zaměstnavatel pouze dodává své zaměstnance k výkonu práce jiným subjektům; výkon pracovních úkonů zaměstnanců je tedy plně v režii objednatele práce (ten jim přiděluje práci, pracovní pomůcky a kontroluje plnění pracovních povinností). Žalovaný proto uzavřel, že žalobkyně na území České republiky vykonává závislou práci způsobem, který právní předpisy neumožňují. Přidělování zaměstnance k výkonu práce pro jinou právnickou osobu mohou činit agentury práce na základě písemné dohody; nelze však takto postupovat v případě zaměstnance, jenž má vydáno povolení k zaměstnání či zaměstnaneckou kartu. Uvedené tudíž představuje porušování a obcházení právních předpisů, což představuje jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území. K odvolací námitce, v níž se žalobkyně dovolávala dobré víry na své straně, žalovaný s odkazem na obecnou právní zásadu *ignorantia legis neminem excusat*, tj. neznalost práva neomlouvá, konstatoval, že v dané věci nelze k existenci dobré víry žalobkyně přihlídnout. Odmítl i odvolací námitku, že posouzení oprávněnosti výkonu práce prvostupňovým orgánem bylo nad rámec jeho kompetencí. Zdůraznil, že v případě posouzení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. zaměstnanecké karty, či prodloužení jeho platnosti, jsou správní orgány povinny zkoumat nejen formální naplnění podmínek udělení povolení k pobytu, nýbrž i skutečný obsah vykonávané činnosti. Opačný výklad měl za rozporný se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaný odkázal na čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod s tím, že není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci porušující či obcházející právní předpisy České republiky.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v žalobě a jejím doplnění ze dne 19. 11. 2018 nejprve jen v obecné rovině namítla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 2, § 3, § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
5. Dále žalobkyně správním orgánům vytkla nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, když ve věci vycházely toliko z výsledku zmocněné zástupkyně zaměstnavatele žalobkyně; z provedené kontroly Policie ČR v místě sídla zaměstnavatele; ze závazného stanoviska úřadu práce; z pobytové historie žalobkyně vyplývající z evidence cizinců s pobytem na území ČR.
6. Žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s listinnými důkazy, a to konkrétně s fotografiemi dokumentujícími označení sídla společnosti.
7. Nesouhlasila s výkladem pojmu „závažná překážka“ pobytu cizince zaujatým správními orgány a s odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. 48 A 45/2015-42, zdůraznila, že skutkovou podstatu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat uvažlivě a nikoli svévolně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

8. Namítala zásadní procesní pochybení správních orgánů, neboť jí bylo odepřeno Listinou základních práv a svobod garantované právo na projednání věci v její přítomnosti a na vyjádření se k prováděným důkazům, když nebyla informována o výsledku svědkyně I. N.
9. Žalobkyně navrhla soudu zrušit žalobou napadené rozhodnutí.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Současně poukázal na značnou obecnost většiny žalobkyní uplatněných námitk.
11. Žalovaný navrhl nedůvodnou žalobu zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

12. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť právní zástupkyně žalobkyně a žalovaný s tímto postupem soudu souhlasili.
13. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
14. Žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *„[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza“.*
17. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců: *„[m]inisterstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.“*
18. Podle § 46e odst. 1 návěti zákona o pobytu cizinců: *„[m]inisterstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37...“*
19. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže obyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“*
20. Předně soud k žalobkyní namítanému nesprávnému výkladu pojmu „jiná závažná překážka k pobytu“ konstatuje, že se Nejvyšší správní soud v obdobných správních řízeních již výkladem tohoto neurčitého právního pojmu zabýval, když např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j 9 As 80/2011 - 69, uvedl, že *„zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rámcе vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat, a nelze proto kasuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je následně podroben soudnímu přezkumu“. Vzhledem k širokému dosahu citovaného ustanovení a obecnosti učiněných judikатурních závěrů z nich lze vycházet i v nyní projednávané věci.

21. V dané věci žalobkyně velmi obecně formulovanou námitkou nesprávného výkladu shora definovaného pojmu „jiná závažná překážka k pobytu“ sporovala „neuvážlivé a svévolné“ odůvodnění správních rozhodnutí uvedeného pojmu. Žalobkyně však neuvedla, jaké konkrétní tvrzení či úvahu v odůvodnění správních orgánů považuje za neuvážlivé či svévolné. Proto se soud k této námitce vyjádří rovněž v obecnější poloze. Předně soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud opakovaně potvrdil, že za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze v obecné rovině považovat neplnění účelu povoleného nebo povolovaného pobytu. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním (viz např. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81). V projednávané věci měl být účelem pobytu žalobkyně výkon práce u zaměstnavatele M. Prvostupňový správní orgán však zejména ze svědeckého výsledku zástupkyně zaměstnavatele zjistil, že zaměstnavatel *de facto* funguje jako zprostředkovatelská agentura, když svým zaměstnancům toliko zprostředkovává výkon práce u jiných společnostech. Přičemž dle § 66 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v tehdy platném a účinném znění, ani agentura práce nemohla dočasně přidělit k výkonu práce u jiné osoby zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta. Prvostupňový správní orgán na stranách 3 až 4 svého rozhodnutí se podrobně výkladem sporovaného pojmu zabýval a jak uvedeno výše konkretizoval závažnou překážku k pobytu žalobkyně, když uvedl, že ji spatřuje v nezákonném způsobu zaměstnávání žalobkyně zaměstnavatelem. Bez existence zákonného důvodu, kterým je v tomto případě řádná a zákonem umožněná forma zaměstnávání žalobkyně zaměstnavatelem, bezesporu nelze pobyt žalobkyni na území povolit a zaměstnaneckou kartu ji vydat, neboť je vyloučené, aby žalobkyně mohla plnit účel svého pobytu, kterým měl být výkon závislé práce u zaměstnavatele (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 – 37, ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 – 34). Přestože ani prvostupňový správní orgán nepochyboval o tom, že žalobkyně se do nepříznivé situace dostala na základě okolností, které byly na její vůli nezávislé. Závěr prvostupňového správního orgánu a taktéž žalovaného (viz strana 5 žalobou napadeného rozhodnutí), že ani tato skutečnost není způsobila zhojit zákonem stanovené důsledky, jelikož zde převažuje zájem státu na dodržování předpisů regulujících pobyt cizinců na území České republiky s tím, že na plnění účelu pobytu je nezbytné nahlížet jako na kategorii objektivní, nezávislou na vůli cizince, je zcela správný a souladný s bohatou a ustálenou judikaturou správních soudů. V této souvislosti soud odkazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2018, 4 Azs 248/2017 – 37, kde se soud k dané problematice shodně vyjádřil tak, že: „[p]okud cizinec nemůže plnit účel pobytu, jedná o okolnost, která představuje závažnou překážku pobytu zamezující vydání zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil s krajským soudem, podle kterého je rozhodující skutečnost, že byl žalobce uveden zaměstnavatelem v omyl. Naopak z uvedených důvodů je možné nevydat zaměstnaneckou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kartu i v situaci, kdy správní orgány prokázaly, že žalobce nemůže plnit účel pobytu, kterým je výkon zaměstnání na pozici specifikované v žádosti.“ Soud tedy shrnuje, že obecně formulovanou žalobní námitku týkající se „neuvážlivého a svévolného“ výkladu neurčitého pojmu „jiná závažná překážka k pobytu“ ve správních rozhodnutích posoudil jako zcela nedůvodnou, jelikož z obsahu obou správních rozhodnutí jak shora uvedeno ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobkyní na území České republiky.

22. Dále žalobkyně namítala zásadní procesní pochybení správních orgánů, které spatřovala v odepření Listinou základních práv a svobod garantovaného práva na projednání věci v její přítomnosti a na vyjádření se k prováděným důkazům, když nebyla informována o výsledku svědkyně I. N. Soud upozorňuje, že svědkyně N. nebyla vyslýchána v rámci předmětného správního řízení. Prvostupňový správní orgán si opatřil protokol z jejího svědeckého výsledku z jiného správního řízení a protokol založil do správního spisu jako jeden z podkladů pro rozhodnutí ve věci. Soud zjistil, že tento protokol je opatřen doložkou ověřující souhlas kopie s originálem, jméno účastníka řízení i číslo jednací správního řízení je začerněno, součástí protokolu je plná moc zaměstnavatele opravňující svědkyni k zastupování. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud navíc ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37).
23. V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, v němž je uvedeno, že: *„je-li prováděn důkaz výsledkem svědka, má daňový subjekt právo být o provádění svědecké výpovědi správcem daně včas vyrozuměn, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (§ 31 odst. 2 věta třetí d. ř.). Smyslem a účelem takového vyrozumění je přirozeně umožnění daňovému subjektu být výsledku přítomen a klást svědkovi otázky [viz § 16 odst. 4 písm. e) d. ř.]. Vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje zpravidla přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost jeho výpovědi, neboť se svědek k rozhodným otázkám vyjádří v logice náhledu jak správce daně, tak stěžovatele a oba tyto náhledy tak lze konfrontovat a vyhodnotit. Zajištění reálné možnosti účasti při výsledku svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost - svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o účelové vyhýbání se výsledku svědků a jejich nahrazování listinnými důkazy, například protokoly o výsledku pořizovanými v jiných řízeních o právech a povinnostech. Listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, mohou ovšem být za splnění určitých podmínek také podkladem pro rozhodnutí: V první řadě musí být pořizeny nezávisle na příslušném daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení pořizeny účelově proto, aby se správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky). Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly pořizeny v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správce daně vyřeší podle § 28 d. ř.) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem (nelze tedy například jako důkazu užít listiny, jež byla součástí spisu, k jehož obsahu správce daně z těch či oněch důvodů neměl podle zákona přístup). Konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily.“ Přestože uvedené závěry primárně směřují k úpravě v daňovém řádu, vzhledem k podobnosti daňového řádu se správním řádem v dané otázce, jsou přijaté závěry použitelné i v nyní projednávané věci, neboť jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 – 34, „nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby přehlížely skutečnosti známé jim z úřední činnosti, popřípadě vyplývající z paralelně vedených správních řízení. Využití informací z jiných správních řízení má nicméně své výše nastíněné limity, které musí být dodrženy s tím, že využívání protokolů o výsledku svědků z jiného správního řízení nesmí být libovolné a nesmí pravidelně nahrazovat důkaz svědeckou výpověď.“

24. V nyní projednávané věci nebylo mezi účastníky sporné, že namítaný protokol o výsledku svědkyně byl součástí správního spisu a že žalobkyně byla § 36 odst. 3 správního řádu řádně prvostupňovým správním orgánem vyzvána k seznámení se s veškerými podklady ve spise a byla jí dána možnost vyjádřit se k nim, příp. navrhnout jejich doplnění, čehož žalobkyně využila. Za takové situace považuje soud za dostatečné z hlediska ochrany práv žalobkyně, že měla přístup k informacím plynoucím z výsledku svědkyně ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a že s nimi mohla v průběhu správního řízení, zejména v rámci řízení o odvolání, polemizovat. Soud proto nepovažuje za nezbytné výslech svědkyně v dané věci zopakovat. Nad to žalobkyně ani nijak blíže neosvětlila, jak by se konkrétně mohly změnit v její prospěch skutkové závěry správních orgánů, pokud by se svědeckého výsledku zúčastnila. Samotná skutečnost, že žalobkyně s obsahem protokolu o výsledku svědkyně nesouhlasí, není bez dalšího způsobilá odůvodnit opakování provedeného svědeckého výsledku. Soud tak má i tuto námitku žalobkyně za nedůvodnou.
25. Žalobní námitka, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, byla žalobkyní uplatněna ve značně obecné rovině, jelikož z ní vůbec není zřejmé, co konkrétně žalobkyně ohledně správními orgány zjištěného skutkového stavu věci napadá. Žalobkyně v žalobě totiž bez jakéhokoli vysvětlení jen vypočetla listinné důkazy, které byly správními orgány k rozhodnutí obstarány a na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Žalobkyně nespороvala, že by nebyl některý z jí navrhovaných důkazů v řízení proveden a soud ze správního spisu ověřil, že tak neučinila ani ve správním řízení. Jelikož žalobkyně v žalobě netvrdila, že by správní orgány měly zjistit ještě další pro rozhodnutí podstatnou skutečnost, má soud uplatněnou námitku žalobkyně za ryze účelovou.
26. Žalobkyně nesouhlasila rovněž s tím, že se správní orgány nevypořádaly s fotografiemi dokumentujícími označení sídla společnosti. Soud tuto námitku opět posoudil jako ryze účelovou. Správní orgány totiž měly skutečnosti týkající se sídla zaměstnavatele za prokázané z písemného sdělení Policie ČR ze dne 16. 11. 2016 o provedené pobytové kontrole v místě sídla zaměstnavatele. Soud žádné fotografie ve správním spise nenalezl, o žádných fotografiích se nezmiňují ani správní orgány ve svých rozhodnutích. Soudu tedy není vůbec zřejmé, na jaké konkrétní fotografie žalobkyně v žalobě poukazuje.
27. I žalobní námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 2, § 3, § 50 správního řádu soud posoudil jako značně obecné, jelikož je žalobkyně nikterak blíže nespecifikovala a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci postup správních orgánů odpovídá příslušným zákonným ustanovením, tudíž je souladný s § 2 správního řádu a soud považuje skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu. Současně soud dodává, že správní orgány svým postupem neporušily § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož nebyly v daném řízení povinny za žalobkyni obstarávat listiny a zjišťovat jiné skutečnosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.